

εἰς τόσον χρίος, ὅσον δὲν ἠμποροῦν νὰ πληρώσωσιν. Εἰς τοιοῦτο δῆλημα ἐπρόσδραμαν εἰς τὸν Χόλτ, παρακαλοῦντες μὲ κἀνένα τρόπον νὰ ἐκβάλλῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὰ στενά. Ὁ Χόλτ παρετήρησε τὴν θυγατέρα τοῦ ξενοδόχου ὅτι ἐφαίνετο πολὺ ἀσθενής, ἐρωτήσας δὲ, ἔμαθεν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ὅτι εἶχε παροξυσμὸν. Ἐβούναξε λοιπὸν διάφορα φυτὰ, καὶ ἀνεκάτωσεν αὐτὰ μὲ πολλὰς διατυπώσεις, ἔπειτα δὲ τὰ ἐτύλιξεν εἰς κομμάτιον μεμβράνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε χαραξοὺς γραμματα τινὰ καὶ σημεῖα. Ἡ πάλλα, τὴν ὁποίαν οὕτως ἠτοίμασεν, ἐκρεμάσθη περὶ τὸν τράχηλον τῆς νεάνιδος, καὶ ὁ παροξυσμὸς δὲν ἐπανῆλθε. Μετὰ ταῦτα ὁ καλὸς σου ἰατρὸς ἐζήτησε νὰ πληρώσῃ, ἀλλ' ὁ εὐγνώμων ξενοδόχος ἀπέβαλε πᾶσαν ὁποιαδήποτε ἀνταμοιβήν, ὁ δὲ Χόλτ καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἀνεχώρησαν.

Μετὰ πολλοὺς χρόνους, ἀφοῦ ἔγινε Λόρδος Ἀρχιδουκιστῆς, ἐφέρθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ γυνὴ τις κατηγορομένη ὡς μάγισσα. Μόνην ἀπολογία ἐκαμὲν ἡ δυστυχίς, ὅτι τῆς εὐρίσκετο μία πάλλα, ἣτις πάντοτε ἐθεράπευε τὸν παροξυσμὸν. Ὁ κριτὴς ἐπίασε τὴν πάλλαν, ἔδωκεν αὐτὴν, καὶ τὴν εὐρηκεν αὐτὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμειν εἰς τὰς νεανικὰς του ἡμέρας διὰ νὰ ἰατρευθῇ τὸν παροξυσμὸν τῆς νέας, καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ χρίος του.

Ὁ Βαρόνος Dimsdale ἀναφέρει γέροντα σκυτοτόμον, ὅστις ἐφημίζετο ὡς ἰατρὸς ἀριστος τοῦ παροξυσμοῦ. Ὁ Βαρόνος ἠρώτησεν αὐτὸν τίνι τρόπῳ ἐπετύχαιεν, ἢ ποῖον ἰατρικὸν μετεχειρίζετο. "ὦ!" εἶπεν ὁ σκυτοτόμος, "ἄκουσε" ἰατρεῦν προσποιούμενος ὅτι ἐμπορῶ νὰ ἰατρεύω. Ὁ κόσμος λέγει ὅτι δύναμαι νὰ ἰατρεύω τὸν παροξυσμὸν ὅταν δ' ἔρχωνται πρὸς ἐμὲ, λέγω ὅτι ἐμπορῶ νὰ τοὺς ἰατρεύσω, ἔπειτα ὑπάγω εἰς τὸν κῆπόν μου, καὶ τοὺς διορίζω νὰ περιμείνωσιν ἕως νὰ ἐπιστρέψω· κόπτω κλωναριὸν τι ἀπὸ κἀνὲν δένδρον, κάμνω εἰς αὐτὸ ἑννία χαραξοὺς, καὶ τὸ χῶνω ἔπειτα εἰς τὸν κῆπον, λέγω δὲ εἰς τὸν ἀσθενῆ ὅτι μετ' αὐτοῦ χῶνω τὸν παροξυσμὸν. Ἐπειδὴ ὁ κόσμος μὲ στοχάζεται ὅτι ἔχω τοιαύτην δύναμιν, λαμβάνω καὶ ἐγὼ θάρρος· μὲ ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα τοιαύτα γενικῶς ἐπιτυχαίνω, ὥστε ὁ παροξυσμὸς δὲν ἐπανέρχεται."

Ἐλευθερία χωρὶς ὑπακοήν εἶναι ἐσῆχυσίς· ὑπακοή δὲ χωρὶς ἐλευθερίαν εἶναι δουλεία.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἐμφατικῶς ἱστορία προόδου· ἱστορία μιᾶς ἀδιαλείπτου κινήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς, ἣτις ἐπέφερε μεταβολὴν ἀδιάλειπτον εἰς τὰ καθεστῶτα μεγάλης κοινωνίας. Τὴν κοινωνίαν αὐτὴν βλέπομεν καταρχὰς τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος εἰς κατάστασιν ἀθλιέστεραν καὶ παρ' ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται τῶρα τὰ πλέον ἐξυτελισμένα τῆς Ἀνατολῆς ἔθνη. Βλέπομεν αὐτὴν ὑποκειμένην εἰς τὴν τυραννίαν ὀλίγων ξένων ὀπλοφόρων· βλέπομεν ἰσχυρὰν διακρίσιν μεταξύ τῶν δύο ἐθνῶν, τὸν Νορμανδὸν νικητὴν ἀποκεχωρισμένον τοῦ ἠττημένου

Σάξονος· βλέπομεν τὸ μέγα σῆμα τοῦ πληθυσμοῦ εἰς κατάστασιν προσωπικῆς δουλείας· βλέπομεν δεισιδαιμονίαν τὴν σκληροτέραν καὶ χαμπεπεστέραν δεσπόζουσαν ἀπεριορίστως τοὺς πλέον ὑψηλοὺς καὶ φιλανθρωπικοὺς νέας· βλέπομεν τὸ πλῆθος εἰς κτηνώδη ἀγνοίαν βεβουλισμένον, τοὺς δ' ὀλίγους σπουδαίους ἐνασχολούμενους εἰς τὴν ἀπόκτησιν γνώσεων τῶν πλέον οὐτιδανῶν. Εἰς τὸ διάστημα ἑπτὰ ἑκατονταετηρίδων τὸ ἄθλιον καὶ ἠχρειωμένον τοῦτο γένος κατεστάθη ὁ μεγαλύτερος καὶ πλέον πολιτισμένος λαὸς, τῶν ὅσους ὁ κόσμος ποτὲ ἶδεν, — ἐξῆπλωσαν τὸ κράτος αὐτῶν εἰς πᾶν μέρος τῆς οἰκουμένης, — διεσκόρπισαν αὐτοκρατοριῶν σπέρματα ἐπάνω εἰς εὐμεγέθεις ἠπείρους, τῶν ὁποίων οἱ Στράβωνες καὶ οἱ Πτολεμαῖοι δὲν εἶχαν οὔτε ἀμυδρὰν ἰδέαν, — ἐδημιούργησαν θαλασσινὴν δύναμιν, ἡ ὁποία εἰς ἑν τεταρτημόριον τῆς ἕρας ἤθελε καταστρέφειν τὰ ναυτικά τῆς Τύρου, τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Καρχηδόνας, Βενετίας, καὶ Γενοῦας, συνενωμένα, — ἔφεραν τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, τὰ τῆς μετατοπίσεως καὶ ἀνταποκρίσεως μέσα, πᾶσαν τέχνην μηχανικὴν, πᾶν χειροτέχνημα, πᾶν ὅ, τι συντείνει πρὸς εὐζωίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τελειότητα τὴν ὁποίαν οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἤθελαν νομίσειν μαγικὴν, — ἐγέννησαν φιλολογίαν ἀφθονοῦσαν ἀπὸ συγγράμματα οὐχὶ κατώτερα τῶν εὐγενεστάτων ἀφ' ὅσα ἡ Ἑλλάς μᾶς ἐκληροδότησεν, — ἐξεσκεπάσαν τοὺς νόμους τῆς τῶν ἐπουρανίων σωμάτων κινήσεως, — ἐφιλοσόφησαν μὲ βαδύνοϊαν ἐξάϊσιον περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἡμετέρου νοῦς, — ἐστάθησαν ὁμολογουμένως οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς τὸ στάδιον τῆς πολιτικῆς βελτιώσεως. Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἱστορία τῆς μεγάλης ταύτης μεταβολῆς εἰς τὴν ἠθικὴν, νοητικὴν, καὶ φυσικὴν κατάστασιν τῶν κατοίκων τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

ΤΟ ΚΑΠΝΟΧΟΡΤΟΝ.—ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ καπνόχορτον, ἢ καπνός, ὡς κοινότερον καλεῖται, νομίζεται γενικῶς προῖον τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ Εὐρωπαϊκὸν αὐτοῦ ὄνομα ταβάκκος κατὰ τινὰς μὲν παράγεται ἀπὸ τὴν εἰς Μεξικὸν ἐπαρχίαν Ταβάκκον, ὅθεν πρῶτον ἐξαπεστάλη εἰς τὴν Ἰσπανίαν· κατ' ἄλλους δὲ ἀπ' ὄργανόν τι καλούμενον Ταβάκκον, καὶ χρησιμεῖον εἰς τὴν Ἰσπανιόλαν διὰ νὰ καπνίζωσιν αὐτὸ τὸ φυτὸν.

Ὁ Κόρτες, κατὰ τὸ 1519, ὅτε ἀπεστάλη ἐκ μέρους τῆς Ἰσπανικῆς αὐλῆς νὰ κατακτήσῃ τὸ Μεξικόν, ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας δεῖγμα καπνοῦ· θέλον δὲ ὅτι ὁ ἱππότης Ἀγγλὸς Sir Francis Drake περὶ τὸ 1560 εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν· μετ' ὀλίγα δ' ἔτη, ὁ Ἰωάννης Νικότης, ὅθεν καὶ ὠνομάσθη βοτάνη Νικοτιανή, ἔφερεν αὐτὸ τὸ χόρτον εἰς τὴν Γαλίαν· ἡ δὲ Ἰταλία χρεωστῆ τὴν εἰς τὰ μέρη αὐτῆς πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ καπνόχορτου εἰς τὸν Καρδινάλιον Santa Croce.